

PŘED SVĚTEM
SE SCHOVALI, ALE PRAVDĚ
NEUNIKNOU.

PŘÍLIŠ

TICHÉ

LESY

KIMI CUNNINGHAM GRANT

Příliš tiché lesy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Kimi Cunningham Grant
Příliš tiché lesy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**PŘÍLIŠ
TICHÉ
LESY**

KIMI CUNNINGHAM GRANT

2022

Tátovi

Jako pták vyplašený ze svého hnízda je člověk prchající
z domova.

– Přísloví 27:8

Jsem větší a dokonalejší než jsem myslil,
nevěděl jsem, že je ve mně tolik dobroty.

– Walt Whitman

JEDNA

Cítím, že něco není v pořádku: pod kůží mě bodají jehličky.

Možná sen. Vzpomínka. Obojí mi mnohokrát způsobilo bolest. Přinutím se otevřít oči, závěsy proniká šedavý příslib úsvitu. Ještě není den, ale už je dost světla, takže vedle sebe vidím její schoulený obrys. Peřinu má přitaženou pod bradu a omotanou kolem nožiček. Spící Finch. V bezpečí.

Spánek mě přitahuje mocnou silou.

Ale... Pohyb venku před chatou. Něco se šourá pod oknem. Bitka. Rána, předsmrtný výkřik, úzkost.

Vzchop se, Coopere. Vstávej.

Odkopnu příkrývku a posadím se. Sáhnu po čelovce a připevním si ji na hlavu. Zpod vedlejšího polštáře vytáhnu nabitou zbraň, je to Ruger.

Finch se překulí a posadí se. Mne si oči. „Co se děje?“

„Zůstaň tady.“

Vyklouznou z ložnice. V obývací místnosti sevřou lopatu, která je vždycky umístěná u dveří, kovovou násadou je zapřená klika. Odsunu horní zástrčku, vytáhnou háček té spodní a prudce otevřou skřípající masivní dřevěné dveře.

Venku je pořád tma, slunce ještě nevyšlo, ale už se to blíží, les je šedivý, obrysy stromů ční kolem jako temné strážce, volají. Po všech těch letech se mi to pořád vrací. Válka.

Rozhlédnu se a osvětlím celý dvorek. Vím, že to nejspíš bylo nějaké zvíře, ale minulý týden jsme se vzbudili a jedna tlustá kvočna, která se kolem popelila, jako by jí to tu patřilo, byla pryč. Najednou zmizela. Žádné peří, stopy, nic. Jenom malá díra vyhrabaná pod plotem. Dobře. Liška, kojot, mýval, kuna: navzdory mým snahám ochránit dvorek jsou slípky pro kohokoli z nich snadnou kořistí, a v závislosti na tom, jak dlouhý čas uběhne, jak dlouho mi trvá, než se vzbudím, můžeme přijít o celé hejno, o všechny čtyři, a pak se vážně dostaneme do potíží, protože bychom přišli o jediný zaručený zdroj bílkovin. To rozhodně nemůžu dopustit, zakrátko přijde leden a napadne sníh.

Něco je v kurníku, slyším šramot. Hrdelní vrčení. Zabuším do plechové střechy, jak to dělávám, když slepice sedí na vejcích a nechtějí se hnout. Zaduní to a celá stavba se rozechvěje, jako by se střecha měla propadnout. Zvíře vyrazí, jako to vždycky dělají slepice, rychle kmitá po krátké šikmé rampě a mizí v trávě. Posvítím tam čelovkou a vidím blýskavé oči, výhrůžný žlutozelený pohled. Mýval. V tlamě má bezvládného ptáka. Mazaní prevíti, říkala vždycky teta Lincoln.

A umanutí. Mýval zavrčí, vycení zuby a vrhne se ke mně, jako by chtěl říct: Tak se ukaž.

Vyhovím mu. Otevřu branku, vezmu lopatu a pořádně ho praštím přes hlavu, pak znovu, *bum, bum, bum*, dokud neleží bezvládně natažený, a přestože jsem si jistý, že v něm nezbyla ani jiskřička života, mlátím do něj dál. Víím, že to je zbytečná zloba, že bych do něj nemusel bušit tak moc, ale někdy se ve mně cosi zažehne, něco temného a opovrženíhodného: je to stále tam, je to mou součástí, příležitostně to vystoupá na povrch a nejde to potlačit. Slepice sebou škube, mývalovy čelisti jí pořád pevně svírají krk. Pomocí lopaty ji vysvobodím, stále je naživu, a tak ji silně praštím, jen jednou, do hlavičky, až prorazím lebku a mozek vystříkne ven. Kleknu a namířím na ni světlo. Finch nebude ráda, že jsme ztratili jednu z našich holek. Já taky nejsem, ale Finch – ta si to vezme osobně.

„Coopere?“

Leknu se: z temnoty se ozve její hlas.

„Říkal jsem ti, že máš zůstat doma, zlatíčko.“

Vždycky se dokázala pohybovat nepozorovaně. Přesně tak jsem ji to učil. My tak žijeme. Děti se většinou poflakují po lese, kopou do listí, povídají a vyplaší všechno živé. Finch ne. Většinou je to dobře, potřebujeme lovit potravu a žít v klidu, ale někdy mě zastihne nepřipraveného jako teď, na dvorku a ve tmě, když si myslím, že jsem sám, že nikdo nesleduje, jak odvádím špinavou práci, abych dopřál milosrdnou smrt.

Stojí vedle mě, dlaní se opírá o moje záda. Druhou ruku mi položí na bradu a pohne mou hlavou, abych posvítíl na slepici. „To je Susanna,“ pronese.

Přitáhnu si ji do náručí.

„Tys ji praštil.“ Chvěje se, má na sobě jenom pyžamo a v prosinci je chladno, dvorek se blyští námrazou. Zasune mi holá chodidla do podkolenních jamek.

„Trpěla.“ Etická pravidla života v lese už jsme spolu prošli. Žijeme tu dennodenně od chvíle, kdy byla maličká. Nezapomeneš nic jenom proto, abys zabil. Jenomže také zkrátíš utrpení, pokud můžeš. „Jenom by tu ležela a pomalu umírala, takže jsem ji praštil proto, abych to celé urychlil. Pomohl jsem jí.“

Finch se odtáhne, klekne si a pohladí Susannino černobílé peří. Je to plymutka, krasavice mezi slepicemi. Já zatím v duchu počítám a doufám, že to byla jedna ze tříletých kvočen, která už nenesla každý den. Vajíčka máme rádi. Potřebujeme je. Budou nám chybět, až přijde zima, ubude slunečního svitu a slepice přestanou tolik snášet.

Za Finch se les barví do purpurové červené a nad obzor se vyhoupne slunce. Slunce natahuje paže, objímá všechny stromečky i borovice, všechno je jasné, koupe se ve světle a vrhá nové stíny, svět ožívá. Stisknu Finch ruku.

„Nechci ji sníst,“ prohlásí a otře si obličej rukávem pyžamka.

„Hmm.“ V skrytu už jsem přemýšlel o slepici dušené v litinovém hrnci, nejvzácnější pochoutce. Brambory, mrkev ze sklepa. Ach, jen ta představa!

„Nebylo by to správné,“ pokračuje Finch.

„Ne?“

„Coopere.“

„Když to říkáš...“

„A můžeme ji pohřbít?“

„Jistě. Za srubem. Po snídani.“

Vyskočí a chvíli se díváme na obě mrtvá zvířata. „Ale mývala ne,“ poznamená Finch. „Toho pohřbít nechci. Vzal si něco, co nebylo jeho. Kradl.“

Rád bych jí řekl, že měl prostě hlad, ale neudělám to. Někdy člověk něco ví, ale prostě to nechce slyšet, já to chápu. Naberu mývala na lopatu. Je to tlustý, těžký tvor, ale s rozplácenou hlavou vypadá směšně. „Odnesu ho za kopec. Chceš jít se mnou?“

Zavrtí hlavou. Rozhlédnu se, pečlivě pozoruju okolí. Červená ruční pumpa u studny, prádelní šňůra, na které visí moje modrá flanelová košile a dvě Finchiny, žlutá a růžová. Kupa dřeva na zápraží. Zakrslé jabloně, které už netíží žádné ovoce. Všechno je normální.

„Mohla bys postavit pánev na kamna?“

Než opustím dvorek, zkontroluju latrínu, protože ta mě vždycky znervózňovala – je daleko od domu, někdo by se v ní třeba mohl schovat, navíc před dvěma dny jsme byli s Finch na průzkumu a u jedné z našich loveckých skrýší jsme viděli stopy. Moc velké na to, aby patřily Finch, moc malé na moje. Znamená to, že někdo se potuluje na našich pozemcích. No, technicky vzato nejsou naše, ale jsou naše v tom smyslu, že tenhle kousek země je místem, kterému říkáme domov. Ne našli jsme žádnou další stopu, tyhle byly navíc dost daleko od srubu, ale stejně. Stopy.

Finch je teď osm. Osm let a 316 dní. Je stará 3 234 dní, protože dvakrát zažila přestupný rok. Někdy si říkám, jestli i jiní rodiče vedou v patrnosti dny svých dětí, vsadil bych se, že asi ne. Určitě ne tak jako já, když každý den dělám do zápisníku čárku. Vzpomínám si, že než jsem se sám stal otcem, zaslechl jsem občas, jak si jiní povídají v obchodě nebo v restauraci, a někdo, možná servírka nebo někdo takový, se zeptal dítěte, kolik je mu let. Děcko většinou odpovědělo, pokud už na to bylo dost staré. Nejednou jsem ovšem zažil, že se otec spletl, zpravidla dítěti ubral rok, jako by proběhla nějaká oslava, kterou propásl, a potomek nebo matka ho opravili. Takový já nejsem. Já si dny hlídám a za každý z nich jsem vděčný, protože jestli jsem se v životě něco naučil, je to skutečnost, že může rychle skončit. Taký vím, že skončí. Tak či onak, náš život tady – Finch, já, slepice v klidném lesním zákoutí – nepotrvá věčně. Nerad na to myslím.

Zajdu asi dvě stě metrů do lesa, kde se půda svažuje, řídnou stromy a krajina se trochu otevírá. Mrsknu mývalem, se zaduněním přistane pod hlošinou, listy nad ním se zachvějí a opadají, snášejí se dolů, bílé jako požehnání. Brzy ho tu najdou mrchožrouti. Supi, vrány. Možná kojoti, třeba medvěd. Všichni tu kolem žijí, kojoty někdy slýcháme v noci výt.

Cestou zpátky do srubu si kleknu a utrhnu hrst plazivého jetele, palcem z něj setru námrazu. Dneska ráno si ho přihodíme k vajíčkům. Je výživný a Finch ho má ráda.

Slepice na dvorku jsou pořád zjančené z mývala, kdákají a čepýří se kolem kurníku. Jsou to citlivá stvoření, snadno

se jim načechrají peříčka, jestli chápete, co myslím. Mluvím k nim tiše a pomalu. „Bude to dobrý, holky. Cooper vám kryje záda. Vyběhl jsem hned, jak jsem uslyšel hluk. Postaral jsem se o tu nenažranou starou bestii, už se nevrátí. Uklidněte se.“

Dneska jsou nejspíš slepice tak vystresované, že nesnesou žádná vajíčka, ale ze včerejška nám v červené míse na lince zbývají ještě tři.

Uvnitř už Finch na sporáku rozehřívá litinovou pánvičku. Sama sedí na gauči a čte si knihu.

„Jsi v pořádku?“

Zvedne hlavu, a je to to tady – záblesk, vzpomínka, jízva pulzující bolestí. Cindy, Finchina matka. Je to jako zahlédnout ducha, miluju to, ale zároveň nenávidím. Světlé vlasy a zelené oči má bezpochyby po Cindy. Samo o sobě to vždyc-ky vypadalo jako vzpoura proti genetickým zákonitostem: moje tmavé vlasy a hnědé oči měly zvítězit. Jde ale i o to, jak se na mě dívá, jak chodí se špičkami vytočenými ven, jak si omotává vlasy kolem ukazováčku. Přesně jako Cindy. Tváří se úplně jako ona. Jak je to možné, když se znaly všeho všudy čtyři měsíce?

„Trochu se na tebe zlobím,“ prohlásí Finch. „Za to, cos udělal na dvorku.“ Odvrátí pohled.

Naliju do pánve lžičku řepkového oleje. Odměřuju ho, protože musíme šetřit, mít přehled o spotřebě. Zítra, 14. prosince, by měl dorazit se zásobami Jake, můj kamarád z armády. Patří mu to tady. Jezdí každý rok, upřímně je to něco, na co se celý rok těšíme. Jenomže každoročně touto dobou se začínám trochu strachovat, myslím na to, co by pro nás

znamenal, kdyby se tu neukázal. Museli bychom víc lovit, možná vyhrabat na půdě nějaké pasti. A co je nejhorší, museli bychom vyrazit do města a obstarat zásoby.

Vím, že by se to mohlo stát, že by nemusel přijet. Pořád mě to v koutku duše hlodá, představuju si, že se s Finch ocitneme na začátku zimy bez pořádného jídla. Sníh se začne sypat, cesty budou nesjízdné. Vezmu z červené misky vajíčko. „Sanny je mi líto.“

„Jenom si říkám, že jsem ji třeba mohla vyléčit. Možná by se uzdravila, kdyby dostala čas. Mohl jsi jí dát šanci.“

„Ne, Finch. Mýval ji zakousl, měla zlomený krk, viděl jsem, jak jí visí hlava.“ Otočím se od sporáku a podívám se jí do očí. „Možná by to chvíli trvalo, ale tohle by nepřekonala, zlatíčko.“

„Dobře,“ odpoví tiše. „Jenomže stejně nevím, proč by mělo být správné to, co jsi udělal.“

Rozklepnu na pánev dvě vajíčka, okraje hned zbělají, syčí a zvedají se. Posypu je lístky jetele a přidám špetku soli. „Někdy není na první pohled zřejmé, co je správné, Finch. Nerad to říkám, ale je to tak.“

Natáhne si nohy na zelenou truhličku, kterou používáme jako konferenční stůl, a pak prudce zaklapne knihu. Odnese ji do knihovničky v rohu a zasune na místo – Finch je pořádná bytůstka, knížky má seřazené podle tématu. Pak se otočí a podívá se na mě. Loudá se s našpulenou pusou. „Ale ty vždycky říkáš, že je dobro a zlo a že člověk má dělat to, co je dobré,“ poznamená a mžourá do pánvičky. Vzhledne. Pronikavé zelené oči si žádají odpověď.

Příliš tiché lesy

Má to háček. Ve srubu jsou dvě místnosti a čtyři deky, starý stůl, knihovna. Máme konvici, litinový hrnec, litinovou pánev, dřez pod okénkem, z něhož je výhled na dlouhou polní cestu, která sem vede. Dvě poličky nad kamny. Je to náš malý a izolovaný svět a v jeho prostotě je těžké vysvětlovat spletnosti života, nespolehlivou a často pohyblivou hranici mezi tím, co je správné a co špatné. Pravda je, že Finch si někdy žádá odpovědi, které jí prostě nemůžu dát, ne proto, že bych nechtěl, ale protože vysvětlování by bylo příliš složité. Nikdy nepoznala nic jiného než tenhle srub a lesy, které ho obklopují. Takový život jsem pro nás zvolil. No – nejspíš jsem neměl moc na výběr. Byla to jediná možnost.

Stačí, když řeknu tohle: někdy se stávají zlé věci, vy na ně nejste připraveni a uděláte rozhodnutí, která se vám tehdy zdají správná, ale když se pak ohlédnete, přejete si, abyste je mohli vzít zpátky, jenomže to nejde. Tak asi tak.

Otočím vajíčko a žloutek zasyčí.

„Brzy přijede Jake,“ poznamenám. Doufám, že ji tím roztýlím.

Usměje se. „Já vím. Zítřka.“

Podívám se na hodinky: Seiko, nepotřebují baterii. Nejhezčí věc, jaká mi kdy patřila, dárek od tety Lincoln k promoci. Třiatřicet hodin. Možná dvaatřicet, pokud se mu podaří vyrazit včas a vyhnout se dopravní zácpě. Nejdřív uslyšíme motor: tiché vrnění přehluší šumění borovic. Pak se dodávka vynoří, stříbrná kapota se zablýskne ve slunci, větve, které visí přes cestu, se budou nadzdvihovat jako opona. Jake vjede na dvůr a vypne motor. Vystoupí z auta, paží si pomůže

zvednout zraněnou nohu, sykne, když se na ni postaví. Opře se o hůl a usměje se, úsměv bude široký, ústa jsou jediná část obličeje, která z výbuchu vyvázla nepoškozená.

Finch se k němu rozběhne, obejmeme ho kolem pasu a málem ho porazí, Jake zakloní hlavu, rozesměje se a začne se rozplývat, jak moc vyrostla od chvíle, kdy ji viděl naposledy.

S Finch vybalíme zásoby, bednu za bednou. Po schodech nahoru, přes verandu dovnitř do srubu. Dáme si jelení ragú, otevřeme dvířka kamen a budeme poslouchat, jak v nich praská dříví a odletují jiskry. Až už Finch nedokáže udržet oči otevřené, zhasneme světlo, zůstaneme s Jakem sedět v obývací části a budeme si povídat o tom, jak jsme prožili rok, jak je na tom Jake se zdravím, budeme se smát a asi tak týden bude všechno vypadat skoro růžově.

Bude tu Jake a my budeme v pořádku.

„Všechny dárky máš připravené?“ zeptám se Finch, přestože vím, že ano. Má je připravené už celé týdny.

„Jo. Kostěný nožík a vylisované fialky z jara.“ Kývne hlavou ke kupičce na pracovní desce. „A,“ dodá, „svého kardinála.“ Finch je docela umělkyně a obrázek kardinála usazeného na větvičce patří k jejím zatím nejlepším výtvorům.

„Dobře,“ pronesu. „Co bys tomu řekla, kdybychom po snídani pohřbili Susannu a pak naštipali nějaké dřevo a narovnali ho dozadu? Ani se nenaděješ a napadne sníh. Vsadil bych se, že to nepotrvá ani měsíc.“

Finch vzhledne, oči jí září vzrušením. „Sáňky.“

Překrojím vajíčka uprostřed, polovinu dám na talíř Finch, druhou sobě. „Přesně tak.“

Loni jí sáňky koupil Jake, jenomže jsme měli mírnou zimu, celé týdny plískanice a ledovky, ani jednou pořádně nenasněžilo.

Vezmu z misky jablko, z kapsy vytáhnu zavírací nůž a rozkrojím ho. Položím talíře na stůl. „Snídaně.“

Finch vyleze na židli. „Vyroším pro Susannu křížek, dáme jí ho na hrob.“

„V truhle je provázek.“

„Budu potřebovat sekerku. A můžu si půjčit tvůj nožík?“

„Jenom když budeš opatrná.“

Finch postrkuje vajíčko po talíři. „Myslíš, že tohle bylo od ní?“

Finch a její nemožné otázky. Proč v téhle části lesa roste na stromech lišejník, ale jinde ne? Proč mají slepice kulaté oči? Myslíš, že Emily Dickinsonová byla osamělá?

Máme čtyři slepice. Teď už jen tři. Je pětadvacetiprocentní šance, že bylo od Susanny. „Můžeme říkat, že bylo od ní, jestli by se ti to líbilo.“

Finch přikývne a napíchne kousek vajíčka na vidličku. „Její poslední dárek pro nás.“

„Děkujeme, Susanno,“ řeknu.

„Děkujeme, Susanno.“

Po snídani zamíříme dozadu s lopatou, která ukončila život nebohé Susanny, na spodku je pořád krev. Snažím se ji otřít o trávu, ale už zaschla. Pustíme se do kopání hrobečku. Něžně do něj Susannu položím, kvůli Finch se vši důstojností, pak slepici zaházím hlínou a uplácám ji. Finch zarecituje básničku, kterou se nedávno naučila nazpaměť. Knihovnička

v obytné místnosti srubu je přecpaná knihami. Některé jsou tlusté na dva palce, takže poskytují dostatek četby. Hans Christian Andersen, Walt Whitman, Ovidius. Přečetla je všechny. Jakeův otec byl profesorem literatury, takže by se dalo říct, že četba v našem srubu je dost intelektuálně na výši. Připadá mi to docela legrační, protože to je asi tak to poslední, co by vystihovalo náš zdejší život, o mé osobě nemluvě. Finch čte, pak čte stejné knihy znovu, učí se, pamatuje si a musím uznat, že už je docela studnicí informací o *Americké literatuře před rokem 1900*, což je kniha, do níž se pustila na jaře. Dva tisíce pět set šedesát čtyři stránek a písmo je tak malé, že když ji čtu moc dlouho, rozbolí mě hlava. Každopádně mám podezření, že není normální, aby osmileté dítě recitovalo Emily Dickinsonovou, Anne Bradstreetovou nebo Walta Whitmana, ale právě to Finch už půl roku dělá.

„Nemůže nastat nic krásnějšího než smrt,“ zarecituje Finch. Whitman. Věřte mi, že Whitmana miluju, ale z úst malého děcka zní nesnesitelně morbidně. „Susanno, byla jsi statečná a krásná a dávala jsi nám vajíčka.“

„Amen.“

„Řekni něco, Coopere. Něco víc než amen.“

Finch si to nepamatuje, ale nestojíme spolu u hrobu poprvé, a přestože tentokrát pohřbíváme jenom slepici, nemůžu si to nevybavit. Vzpomínám na ni, na Cindy, která, kdyby se všechno vyvinulo jinak, měla být mou ženou, skoro jí už byla. Obrátím tvář k nebi, na kterém už vyšlo slunce, obloha je bez mráčku, všude jen modř, přes nekonečný prostor se táhne jediná bílá čára z motoru tryskáče. „Susanno, byla jsi dobrá

slepice, je mi líto, že jsi musela takhle umřít, a mrzí mě, že jsem tě praštil lopatou, ale bylo to lepší než dlouhé a bolestivé umírání.“ Zadíívám se na Finch, která má pevně zavřené oči a při mých posledních slovech nakrčí nosík, očividně si mým rozhodnutím pořád není jistá. „Amen.“

„Mohl jsi přednést báseň,“ prohlásí Finch a mžourá v jasném světle. Zacloní si oči dlaní a podívá se na mě. „Básnička by byla lepší rozloučení.“

Natáhnu ruku a pocuchám jí vlasy. „Teď půjdu štípat dříví.“

Natáhne ke mně dlaň. „Nožík, prosím,“ požádá a já ho vytáhnu ze zadní kapsy kalhot. „Začnu s tím křížkem.“

DVA

Už jsme tu osm let, a kromě pár čmuchalů jsme měli jedinou opravdovou potíž, která nese jméno Scotland. Tvrdí, že je náš soused a žije kus po proudu, ačkoli po pravdě jeho slova potvrzuje jenom proužek kouře, který za chladných dnů stoupá nad vrcholky stromů. Krátce potom, co jsme se nastěhovali, nám bloumal po dvorku, tiše jako duch. Prostě se vynořil. Byl srpen a stromy tak hustě olistěné, že jsem nechal Finch na dece na místě, kde byla ve stínu, vždycky jsem ji jenom kousek posunul podle toho, jak slunce putovalo po obloze. Byla tehdy maličká, teprve se učila sedět.

„Ty nejsi Jake,“ pronesl jen tak, stál najednou snad tři metry za mnou. Musím přiznat, že jsem ho neviděl přicházet, nezaslechl jsem ani šustnutí listu nebo prasknutí větvičky.

No. Přesně v tu chvíli jsem se rozhodl, že už nemůžu být Kenny Morrison. Nevím, jak je možné, že jsem v sobě na-

šel tolik duchapřítomnosti, neviděl jsem jinou lidskou bytost kromě Finch už přes měsíc a on se za mnou vynořil a vyděsil mě tak moc, že jsem mohl sotva přemýšlet. Žili jsme ve stanu, protože v tu chvíli ještě Jake nevěděl, že tu jsme, a mně se přičilo nastěhovat se do srubu jen tak bez ptaní. K dispozici jsem měl jen dvě knihy, Bibli tety Lincoln a *Knihu o severoamerickém ptactvu*, proto mě nejspíš napadli ptáci. Sebe jsem překřtil na Coopera podle jestřába Cooperova. Jestli víte aspoň něco o ptácích, vybavíte si, že jestřáb Cooperův je nenápadný dravec: někdy letí nízko při zemi a pak se najednou zprudka vynoří za překážkou, aby překvapil kořist. Každopádně pod tím jménem od toho okamžiku vystupuju, pro Finch jsem taky Cooper. Jinak mi nikdy neříkala.

„Tohle je soukromý pozemek,“ upozornil jsem ho.

„Jo, ale ne *tvůj* soukromý pozemek, ne?“

Prostě to jen tak pronesl, chladně a ostře. Jenom se na mě podíval. Z toho pohledu bylo jasné, že vidí za vnější slupku rovnou dovnitř, jako by věděl, co se tam skrývá a čeho bych se nejraději zbavil.

„Kdo sakra jste?“

Odplivl si, na bradu se mu nalepil kousek tabáku. Otřel si obličej špinavým rukávem a pronesl: „Nelíbí se mi to klení ani tvůj tón. Není pro ně důvod. Jsem tvůj soused Scotland. Bydlím tamtím směrem.“ Kývl hlavou směrem k útesu na jih odsud, za ohybem řeky. Když se otočil, všiml jsem si, že mu na zádech visí AK-47. Kalašnikov!

„Jste na lovu?“ zeptal jsem se ho a ukázal na zbraň. Říkal jsem si, že ze sebe udělám blbce, že jsem nepoznal, co je to za

zbraň, takže si bude myslet, že jsem nějaký pitomý táborník. Jenomže ve skutečnosti jsem si říkal, na co potřebuje automatickou zbraň? A proč sem přišel? A co bych udělal, kdyby se něco ošklivě zvrtno? Mohl bych zareagovat všelijak. Neexistovaly žádné hranice, které bych nepřekročil, protože už jsem vlastně všechny myslitelné hranice překonal. Pravda je, že jakmile to jednou uděláte, jakmile provedete skoro všechno, o čem jste se zapřísáhli, že nikdy neuděláte, ztratíte taky jistotu, že to neprovedete znovu.

Zasmál se mé otázce, byl to chrčivý, hrdelní smích, jako by si myslel, že jsem idiot, v což jsem taky doufal. „Jo,“ procedil mezi ošklivými zašedlými zuby. „Lovím. Králíčky.“

Představil jsem se jako Cooper, pak jsem ukázal na Grace Elizabeth a řekl jsem: „To je Finch.“ Když jsem vyslovil jméno Finch, podívala se holčička na mě, jako by to opravdu bylo její jméno, jako by ho poznávala a všechno bylo, jak má být. A přestože ji pojmenovala Cindy, právě ona listovala tlustou knihou s desetitisíci jmény, aby vybrala to pravé, cítil jsem, že Finch je za daných okolností vhodná náhrada. Pěnkava.

Malinko přikývl. „Cooper je v pohodě, ale mně se víc líbí Americký zbloudilý syn.“

„Cože?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jsi mě, sousede,“ rozesmál se.

Bylo na něm něco divného, cosi úskočného a taky těkavého a ještě... Napadlo mě „z jiného světa“, něco, co není úplně skutečné. No, možnost, že není skutečný, mě opravdu napadla, protože ačkoli jsem to nezažil od chvíle, kdy jsem se vrátil ze zámorí, dřív se mi to *stalo*, viděl jsem lidi, kteří nebyli sku-

teční. Z jiného světa ale taky úplně nesedělo. Podivný. Zneklidňující.

Z blízké borovice se snesla vrána. Malá, ještě nedorostlá, k nožičce měla přivázaný kousek červené příze. Poletovala mi kolem obličeje jako otravný hmyz, třepotala křídly a snažila se mě vyprovokovat. Odehnal jsem ji, Scotland zamlaskal a pták mu přiletěl na rameno. Vytáhl z kapsy košile drobek chleba a vrána mu ho sezobla z dlaně, no opravdu. „Tohle je Vrána,“ pronesl. „Takhle ti dává najevo, že se jí nelíbíš.“

Stáhl ze zad kalašnikov a položil ho na zem. Nebyl moc vysoký, ne tak jako já, a byl celkem hubený, ale vypadal rychlý, šlachovitý a silný, žíly na pažích mu nápadně vystupovaly. Byl starší než já, možná tak o deset dvacet let. Těžko říct, protože vypadal jako člověk, který má za sebou tvrdý život, což se na něm podepsalo. Pravou paži mu zdobilo veliké tetování světlolase dívky, detaily jejího obličeje byly podrobně vyvedené: oči, nos, ústa, všechno v barvě. Na druhé paži další obličej ženy, níž pod ním potom na předloktí tetování amerických mariňáků. I on býval voják.

Klekl si na deku vedle Finch, natáhl špinavou ruku a ukazováčkem jí zvedl bradičku. „Roztomilý drobeček,“ poznamenal a pak se obrátil na mě. „Děti jsou dědictví od Hospodina.‘ Žalm 127:3. Zvlášť holčičky.“ Odmlčel se a zvedl hlavu ke stromům. Těžké zelené listy se rozechvěly ve větru. „Ta část o holčičkách v Bibli není, tu jsem přidal sám.“

Budu upřímný. Napadlo mě, že bych ho v tu chvíli mohl zabít. Mohl bych si nechat kalašnikov a už bychom Scotlanda nikdy neviděli. Žalem jsem ospravedlňoval krutost, byl jsem

jako rozzuřené zvíře, Cindy zrovna umřela, s Finch jsme se krčili v maličkém stanu a najednou se objevil někdo, kdo sem nepatřil, kdo hrozil, že proboří tenoučký led, na kterém jsme se pohybovali. Málem jsem zešlel.

Uklidni se, Kenny. Coopere. Uklidni se.

Říkal jsem si, že kdybychom byli v samoobsluze nebo v kavárně, kdybychom s Finch byli prostě otec s dcerou na ranní procházce, přišel k nám cizí člověk a poznamenal, že je roztomilá, nebylo by na tom nic nenormálního. Finch byla překrásná a lidi pěkným miminkům prostě lichotí. Nic to neznamená. *Přestaň všem podsouvat ty nejhorší úmysly. Přestaň být tak paranoidní.* Skoro jsem slyšel Cindy, jak mě napomíná.

Scotland vstal, přešoural se k verandě a podíval se na dřevo narovnané vepředu. Čas od času jsem na něm pracoval, štípal ho do zásoby. „Tohle nebude ani náhodou stačit,“ pronesl.

„Co tím myslíte?“

„Máte v plánu tady nějakou dobu zůstat,“ poznamenal to jako fakt, ne jako otázku. „Budete potřebovat mnohem víc, než co tady máte.“

„Potřebovali jsme změnit ovzduší.“

Scotland ze sebe vyrazil zvuk, něco mezi smíchem a zavrčením, vyložil jsem si to tak, že mi na to neskočil. Zaclonil si oči, zadíval se na střechu a komín, prohlížel si každý detail. Přešel k malému sadu a prozkoumal větve, nakláněl se blízko a díval se na kuličky, které zatím ještě nepřipomínaly jablka. „Už jste tady šest týdnů.“

Sledoval nás. Měl přehled. Znovu jsem pomyslel na svůj ruger. Rozčilovalo mě, že myšlenka na jeho zabití mě napadla tak snadno, že mi připadala jako přirozené řešení. *Tohle se z tebe stalo*, pomyslel jsem si. *Takový teď jsi. Bývaly doby, kdy ses ošíval, když teta Lincoln stahovala jelena. Krev, svaly, šlachy, kosti: nemohl ses na to ani podívat. Otočil ses stranou a odvrátil zrak. Teď už ne.*

V duchu jsem zase viděl Cindy, jak se za soumraku směje, až se jí rozevláté vlasy lepí na zuby. Když jsem se vrátil z Kábulu, přicházely okamžiky, třeba když se zářivé slunce mihotalo na vodní hladině, kdy jsem si po boku Cindy říkal, že můžu zase být tím mužem, kterým jsem býval. Bude to chtít čas, ale s její láskou a rytmem života, s její ušlechtilostí se tam dostanu. Zase budu člověkem, který musí odvracet zrak od mrtvého zvířete, který se dívá stranou.

Scotland se sklonil k batohu a odklopil chlopeň.

Položil jsem dlaň na ruger.

Sáhl dovnitř a v ruce držel –

Tasil jsem pistoli a namířil na něho, protože jsem nedošel až sem, abych se nechal odprásknout nějakým cvokem v lese.

Vrána se vznesla ze Scotlandova ramene, zakrákala a třepotala křídly.

„Tady máš,“ pronesl Scotland a otočil se ke mně. Na pistoli se ani nepodíval, pevný pohled mi upíral přímo do očí. Nenechal se zneklidnit namířenou zbraní, nebál se ani ho to nepřekvapilo. Neusmíval se, ale v očích měl jiskru naznačující, že ho to možná pobavilo. „Tumáš,“ zopakoval s nataženou dlaní.

Byla to světlice.

„Kdybys měl někdy potíže, vystřel ji. Mám solidní dalekohled,“ oznámil Scotland.

To vysvětlovalo, jak věděl, kdy jsme do srubu přijeli. Úplně ztuhlý jsem na něj dál mířil zbraní. Finch se na dece překulila na bok a rozplakala se.

Scotland se sklonil a položil světlici k ní na deku. Zvedl ji do náručí a něžně ji pohupoval. Zadívala se na mě, buclatou tvářičku celou zarudlou. „Uklid' tu pistoli, Coopere,“ požádal mě Scotland. „Mezi sousedy není nutná. A myslím, že dcerka tě potřebuje.“

Vzájemně jsme si bez mrknutí hleděli do očí, přes obočí se mu táhla jizva – tenká bílá linie na opálené, ošlehané kůži – a v té mu cukalo. Přesto neodvrátil zrak. Zasunul jsem ruger zpátky do kapsy. Finch se ke mně natáhla, vzal jsem ji do náručí a pevně ji k sobě přitiskl.

„Poslyš, já tu pistoli chápu,“ pronesl Scotland. „Chápu, že po tom, cos provedl, si připadáš trochu jako na jehlách.“

Obrátil jsem se k němu, snažil se zase zachytit jeho pohled a přechíst v něm, co tím myslí. *On to ví.*

Hleděl do lesa.

„Jenomže jde o tohle, sousede. Kdybych se vás chtěl zbavit, už jsem to mohl udělat. Mohl jsem to udělat hned ten den, kdy jste dorazili, 29. června. Jenomže já to nechci. Radši bych neměl žádné sousedy, ale už jste jednou tady a máte k tomu svoje důvody, proto se budu tvářit, že ti věřím, a budu ti říkat Coopere. Ale jestli se takhle dohodneme, chci, abychom byli dobří sousedé. To asi chápeš.“ Odplivl si.

Finch se na Scotlanda podívala a natáhla baculatou ruku jeho směrem. Opět jí přejel prstem pod bradičkou. Zblízka jsem si všiml, že na rukou nemá jenom špínu, ale taky krev. Zaschlé červené stružky se táhly přes zápěstí. Znovu sáhl do batohu a vytáhl kupičku novin. „Tady máš něco ke čtení,“ poznamenal a podíval se na mě. Obrátil se, z jiné přihrádky vytáhl mrtvého králíka, pustil ho na zem a hodil si batoh na záda. Mlaskl na Vránu, která vyrazila před ním, pak kývl hlavou, oznámil, že zase přijde, a vyrazil, až nám zmizel z dohledu. Finch ho po celou dobu sledovala.

Ten večer jsem poprvé po šesti týdnech jedl něco jiného než fazole z konzervy a broskvový kompot. Nikdy bych si nemyslel, že to řeknu, ale ten králík od Scotlanda byl to nejlepší, co jsem kdy jedl. Stáhl jsem ho a v podvečer opekł na otevřeném ohni. Finch mi seděla na klíně, mávala ručkama a kopala nohama, sledovala, jak plameny olizují maso. Obral jsem kosti do posledního vlákna včetně tuku a chrupavek, maličkými kousky jsem krmil taky Finch, poprvé v životě ochutnala maso, pokud tedy nepočítáte ty mleté blbosti, co přidávají do skleniček dětské výživy.

Ten večer mi došlo, že k tomu všemu přistupuju úplně špatně, den za dnem na něco čekám, ale na co vlastně? Na tým ostřelovačů, kteří se vrhnou na srub, aby nás zajali, na flotilu policejních vozů, jak se kodrcají po polní cestě. Na konec, na ten jsem čekal, jenomže tak se žít nedá, protože nejsme vůbec připraveni na přítomnost. Docházely nám zásoby a nikdy bychom nepřežili, kdybych nezačal lovit. Navíc jsem usoudil, že musím vymyslet, jak kontaktovat Jakea.

Toho večera jsem Finch předčítal z *Knihy o severoamerické ptactvu*, jako každý den od našeho příjezdu, a ona usnula. Už se setmělo, ale těšil jsem se, až si přečtu noviny, které přinesl Scotland. Možná zítra ráno, u kávy. Taková činnost působila skoro normálně. Seděl jsem u ohně, pozoroval, jak se ve větru ohýbají siluety borovic, jak se na lov vydávají netopýři a jejich tělíčka se míhají ztemnělou krajinou. Poslouchal jsem, jak Finch dýchá, byl to zrychlený dech miminek, který má jiný rytmus než dech dospělých, a poprvé od Cindyiny smrti jsem cítil cosi, co se blížilo smíření. Byl to pocit, že pokud se dostaneme z bolestivých spárů současnosti, možná nás čeká něco jiného. Že to něco čeká na *nás*, na mě a Finch.

Říkal jsem si, že je možná dobře, že tu poblíž někdo žije, protože kdyby se něco vážně pokazilo, mohl bych si říct o pomoc. Kolik desítek věcí se tu asi může pokazit? Mohl bych se zranit. Finch by se mohla zranit. Onemocnět. Co bych dělal potom? Jaký mám záložní plán? Žádný jsem si nepřipravil, ale teď se mi možná jeden nabízel v podobě Scotlanda.

Tu noc se mi ale zdálo o Cindy: byl to šťastný, krásný sen, ve kterém měla Finch přivázanou v šátku na hrudníku a já jsem prosil, aby mi dovolila si ji vyfotit. Tahle část snu byla ve skutečnosti vzpomínka – skutečně se to stalo, hned prvního teplého dne poté, co se Finch narodila. Ve snu se ale potom Cindy otočila a udělala pár kroků pryč ode mě, jenomže když jsem řekl: Dobře, to stačí, neobrátila se zpátky, prostě šla dál. Pak se najednou objevil Scotland, který na ně čekal, Cindy se na mě ani nepodívala a já jsem se z nějakého důvodu nedokázal pohnout a jít za ní, takže všichni tři odešli pryč a nechali